

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **Gilose s. r. o.**, IČO: 29192650
sídlem Radiová 1122/1, 102 00 Praha 10
zastoupený advokátem Mgr. Romanem Klimusem
sídlem Vídeňská 188/119d, 619 00 Brno

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 16. 7. 2024, č. j. 12646-50/2010- ERU,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalovaný na základě rozhodnutí č. j. 12646-6/2010-ERU udělil žalobci dne 13. 12. 2010 licenci č. 111017299 k výrobě elektřiny využívající slunečního záření o instalovaném výkonu

3,640 MW, umístěnou v katastrálním území Medlov, na pozemku parcelní číslo 5364, 5366, 5507 a 5508 (dále též „FVE Medlov“); rozhodnutí nabylo právní moci téhož dne. K prokázání bezpečnosti a provozuschopnosti energetického zařízení a vlastnického práva k němu žalobce předložil mimo jiné „Zprávu o výchozí revizi energetického zařízení“ provedenou ve dnech od 26. 10. 2010 do 2. 11. 2010 revizním technikem Ing. Z. W. a její doplnění ze dne 10. 12. 2010 (dále jen „Revizní zpráva“), dále „Kolaudační souhlas s užíváním stavby“ vydaný Městským úřadem Židlochovice, Odborem územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 5. 11. 2010 a „Protokol o předání a převzetí díla FVE Medlov 3,7 MWp“ ze dne 30. 10. 2010.

2. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2020, č. j. 40 T 8/2018-3578, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 10. 2020, č. j. 4 To 24/2020-3916, a s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 11. 2020, č. j. 4 To 48/2020-3960 (dále též „trestní rozsudky“) bylo rozhodnuto ve věci spáchání trestné činnosti majetkového charakteru v souvislosti s výstavbou a uvedením do provozu FVE Medlov tak, že revizní technik Z. W. se dopustil pomoci ke zvlášť závažnému zločinu podvodu, Ing. K. S. jako vedoucí Stavebního úřadu Městského úřadu v Židlochovicích spáchal zvlášť závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby, a Z. V. jako tehdejší jednatel společnosti Gilose s.r.o. spáchal zvlášť závažný zločin podvodu. Z. W. jako revizní technik se trestného jednání dopustil tím, že vypracoval zprávu o výchozí revizi elektrického výrobního zařízení, která se týkala FVE Medlov a obsahovala nepravdivé údaje. Ing. K. S. se trestného jednání dopustil, když z pozice vedoucího příslušného odboru stavebního úřadu vydal dne 5. 11. 2010 kolaudační souhlas pro FVE Medlov, ačkoliv pro jeho vydání nebyly splněny zákonné podmínky. Z. V. podepsal předávací protokol, jehož předmětem bylo předání FVE Medlov s datem dokončení 30. 10. 2010, přičemž tento předávací protokol společně s revizní zprávou, kolaudačním souhlasem a s dalšími dokumenty předložil Energetickému regulačnímu úřadu spolu s žádostí o udělení licence, které bylo vyhověno na základě těchto dokumentů s nepravdivými údaji. Dovolání proti citovanému rozsudku a usnesení Vrchního soudu v Olomouci bylo Nejvyšším soudem dne 29. 6. 2022 odmítnuto.
3. Na základě výše uvedených pravomocných rozsudků zahájil žalovaný dne 19. 3. 2021 řízení o obnově řízení o udělení licence č. 111017299. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 5. 2021, č. j. 02643-11/2021-ERU, bylo řízení o udělení licence na výrobu elektřiny z moci úřední obnoveno ve smyslu § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). S rozhodnutím o nařízení obnovy řízení byl spojen odkladný účinek, v jehož důsledku se pozastavily účinky rozhodnutí o udělení licence ze dne 13. 12. 2010 a účastník řízení musel ukončit výkon licencované činnosti. O rozkladu proti tomuto rozhodnutí rozhodla Rada ERÚ rozhodnutím ze dne 8. 2. 2022, č. j. 02643-17/2021-ERU, kterým rozklad zamítla a rozhodnutí o nařízení obnovy řízení potvrdila.
4. Následně žalovaný vyzval žalobce v obnoveném řízení k doložení chybějících podkladů, a ten je ve stanovené lhůtě doplnil o podklady prokazující splnění podmínek pro udělení licence. Žalovaný v novém rozhodnutí ze dne 28. 11. 2023, č. j. 12646-43/2010-ERU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) opět rozhodl o udělení licence č. 111017299 na výrobu elektřiny pro výrobu elektřiny FVE Medlov s tím, že den vzniku oprávnění a termín možného zahájení výkonu licencované činnosti je vázán na právní moc tohoto rozhodnutí (výrok I.), a dále ve smyslu § 102 odst. 9 ve spojení s § 99 správního řádu rozhodl o účincích rozhodnutí v obnoveném řízení, které nastávají zpětně od 13. 12. 2010 (výrok II.). Rozklad

žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Rada ERÚ v záhlaví citovaným rozhodnutím, proti kterému žalobce brojí nyní projednávanou žalobou, zamítl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí Rady ERÚ i prvostupňové rozhodnutí žalovaného zrušil.
6. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně přistoupil ke zrušení původního rozhodnutí o licenci ke dni právní moci tohoto rozhodnutí, tedy od 13. 12. 2010, namísto právní moci rozhodnutí v obnoveném řízení, tedy *ex nunc*. Žalovaný tento postup odůvodnil tím, že žalobci nesvědčila dobrá víra ani důvěra v zákonnost a neměnnost původního rozhodnutí o udělení licence, což odvozuje z trestních rozsudků. S tímto názorem nicméně žalobce nesouhlasí. Žalobce (s oporou v judikatuře Nejvyššího správního soudu, zejména v rozsudku ze dne 30. 9. 2021, č. j. 8 As 127/2019-288 ve věci *Fine Decorating*, a v rozsudku ze dne 27. 3. 2017, č. j. 2 As 313/2015-492 ve věci *FVE Tuchlovice*, a také Ústavního soudu, zejména v nálezu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16, ve věci *FVE Mozolov*) konkrétně nesouhlasí s posouzením jednotlivých výše uvedených podkladů jako nepravdivých, resp. jako takových, které by byly schopny vyvrátit dobrou víru žalobce ve správnost a neměnnost rozhodnutí žalovaného o udělení licence. Žalobce namítá, že tyto závěry žalovaný činí bez provedení vlastního dokazování, pouhým přejímáním závěrů trestních rozsudků. Z odkazovaných trestních rozsudků vyplývá, že žalobce v trestním řízení nevystupoval a neměl se tedy možnost skutkově a právně bránit a navrhopat důkazy, proto by se na něj bez dalšího závěry trestních rozsudků neměly vztahovat. Žalovaný by měl provést před rozhodnutím stran licence vlastní dokazování, tak aby měl žalobce možnost se k jednotlivým skutečnostem a důkazům konkrétně vyjádřit a prokázat, že mu svědčila dobrá víra ve vztahu k rozhodnutí o udělení licence. Žalobce tvrdí, že předmětné listiny byly buďto pro licenční řízení zcela irelevantní a nemohly uvést žalovaného v omyl nebo, že listiny nabyly v dobré víře, tedy od osob, které byly odborně způsobilé k jejich vystavení, přičemž žalobce neměl důvod pochybovat o jejich obsahu.
7. Ve vztahu k Revizní zprávě žalobce shrnuje, že nikdy nebyla vyvrácena jeho dobrá víra v její obsah, když Revizní zpráva je standardní kvality, neobsahuje žádné nepravdivé údaje a není výchozí revizní zprávou pro celou FVE Medlov, když jejím předmětem mimo jiné nejsou FV panely. Pokud by v roce 2010 žalovaný postupoval správně, měl vyzvat žalobce jako žadatele o licenci k doložení řádné výchozí revizní zprávy, která by se vztahovala na celé zařízení. To ale žalovaný nikdy neudělal, z čehož evidentně vyplývá, že ve vztahu k žalobci zásadně pochybil.
8. Pokud jde o kolaudační souhlas, žalobce má za to, že jeho dobrá víra ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci ve vztahu ke kolaudačnímu souhlasu nebyla vyvrácena, když žalobce neuvedl Ing. K. S. v omyl, nic před ním netajil, v rámci kontrolní prohlídky FVE Medlov dne 4. 11. 2010 mu byla poskytnuta maximální součinnost a v protokolu z této prohlídky byl zachycen aktuální stav FVE Medlov tedy, byla konstatována skutečnost, že aktuálně probíhá osazování FV panely. Skutečný stav dokončenosti FVE Medlov nebyl před pracovníkem stavebního úřadu Ing. K. S. jakkoli zkreslován či tajen. Na základě této závěrečné prohlídky byl vydán dne 5. 11. 2010 Ing. S. pro FVE Medlov kolaudační souhlas.

9. Posledním z dokumentů, ze kterých je žalovaným dle žalobce nesprávně dovozován deficit jeho dobré víry, je předávací protokol díla, jehož předmětem bylo předání FVE Medlov o výkonu 3,7 MWp. Dle názoru žalobce ani tento dokument nemůže popřít jeho dobrou víru, neboť se jedná o listinu, která v licenčním řízení neměla žádný význam, neboť neprokazuje žádnou z podmínek daných energetickým zákonem ani vyhláškou č. 426/2005 Sb.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v první řadě odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí Rady ERÚ, neboť žalobce ve své argumentaci vychází primárně z argumentace předestřené v již v řízení před žalovaným. Žalovaný má i nadále za to, že žalobce pomíjí základní skutečnost, a tou je vázanost správního orgánu závěry soudů o nepravdivosti rozhodných podkladů a o vině za spáchání trestných činů. Trestní soudy pravdivost vyjmenovaných podkladů zcela vyloučily, ostatně z toho vyvodily u několika osob i spáchání trestného činu podvodu. Žalovaný setrvává na názoru, že vydání původního rozhodnutí o udělení licence ze dne 13. 12. 2010 žalobce dosáhl spácháním trestného činu podvodu prostřednictvím předložení nepravdivých podkladů a že FVE Medlov nebyla dokončena v deklarovaném rozsahu. Nadále zastává názor, že byl v licenčním řízení úmyslně podvodným jednáním žalobce uveden v omyl, a že mu dobrá víra ve správnost a zákonnost rozhodnutí svědčit nemůže. Stejně tak žalovaný odmítá argumentaci žalobce k revizní zprávě, kolaudačnímu souhlasu a k předávacímu protokolu, že tyto podklady byly pro licenční řízení zcela irelevantní a nemohly uvést žalovaného v omyl, nebo že je nabyt v dobré víře.

IV. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud přezkoumal, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí Rady ERÚ, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
12. Podstatu nyní projednávané věci tvoří otázka, zda žalovaný postupoval správně, pokud v prvostupňovém rozhodnutí o udělení licence žalobci na výrobu elektřiny pro FVE Medlov stanovil, že den vzniku oprávnění a termín možného zahájení výkonu licencované činnosti je vázán na právní moc tohoto rozhodnutí o udělení licence. Krajský soud je toho názoru, že žalovaný postupoval správně a zcela v souladu s ustálenou judikaturou.
13. Podle § 102 odst. 9 věty první správního řádu novým rozhodnutím vydaným podle § 100 nebo § 101 písm. a) se původní rozhodnutí ruší; o tomto následku budou účastníci poučeni v písemném vyhotovení rozhodnutí; ustanovení § 99 platí obdobně.
14. Podle § 99 odst. 3 správního řádu pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž bylo přiznáno právo, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne jeho právní moci nebo předběžné vykonatelnosti; bylo-li však přezkoumávané rozhodnutí vydáno na základě nesprávných či neúplných údajů uvedených žadatelem, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí.
15. Podle § 100 odst. 5 správního řádu na obnovu řízení se obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu.

16. Podle odkazovaného § 94 odst. 4 správního řádu, jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Podle § 94 odst. 5 správního řádu při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).
17. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně přistoupil ke zrušení původního rozhodnutí o licenci ke dni právní moci tohoto rozhodnutí, tedy od 13. 12. 2010, namísto právní moci rozhodnutí v obnoveném řízení, tedy *ex nunc*. Žalovaný tento postup odůvodnil tím, že žalobci nesvědčila dobrá víra ani důvěra v zákonnost a neměnnost původního rozhodnutí o udělení licence, což odvozuje z trestních rozsudků. S tímto názorem nicméně žalobce nesouhlasí.
18. Krajský soud v této souvislosti považuje za žádoucí se vrátit k otázce obnovy řízení o udělení licence.
19. Nařízení obnovy řízení má povahu tzv. dozorčího prostředku, jehož účelem je zohlednit určité skutkové okolnosti, které existovaly již v době vydání původního rozhodnutí, nicméně v této době nebyly zohledněny. Obnova řízení má dvě stadia, prvním z nich je řízení o povolení/nařízení obnovy (*iudicium rescindens*), druhým pak stadium nového (obnoveného) řízení (*iudicium rescissorium*). V první fázi se řeší otázka, zda obnova řízení bude povolena nebo nařízena, přičemž zákonné důvody pro obnovu řízení jsou správním řádem stanoveny taxativně a nelze je rozšiřovat (srov. § 100 správního řádu a odbornou literaturu, např. Fiala a kol. *Správní řád. Praktický komentář*. Wolters Kluwer (ČR), Praha 2020, komentář k § 100 správního řádu).
20. Ve věci žalobce bylo aplikováno ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu, dle kterého *o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem*. Aby obnova řízení mohla být dle tohoto ustanovení nařízena, musí tedy existovat pravomocné rozhodnutí o tom, že *byl spáchán trestný čin* a současně musí existovat příčinná *souvislost* mezi spácháním trestného činu a vydáním původního rozhodnutí. To jsou jediné podmínky aplikace příslušného ustanovení, naopak není vůbec rozhodné, kdo byl pachatelem předmětného trestného činu (resp. okruh potenciálních pachatelů není nijak omezen). Pokud tedy žalobce poukazuje na to, že z trestních rozsudků vyplývá, že žalobce v trestním řízení nevystupoval a neměl se tedy možnost skutkově a právně bránit a navrhopvat důkazy, proto by se na něj bez dalšího závěry trestních rozsudků neměly vztahovat, jde o argument nedůvodný, jelikož pro aplikaci § 100 odst. 4 správního řádu není vyžadováno, aby se trestného činu dopustil přímo účastník obnovovaného řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2004, č. j. 3 As 16/2004-73, či ze dne 17. 2. 2022, č. j. 7 As 5/2022-34).
21. Dále je důležité poukázat na ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého platí, *pokud vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu*. Podle odstavce 3

téhož ustanovení je *správní orgán vázán rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné*.

22. Z citovaných částí ustanovení vyplývá, že správní orgán je závěry vyslovenými v příslušném rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin, vázán. Vázanost se přitom týká jak skutkové, tak právní věty výroku takového rozhodnutí, a to *včetně* závěru, že takovým trestným činem bylo dosaženo vydání správního rozhodnutí. Pouze v případě, kdy se trestní soud (případně státní zástupce) ve výroku svého rozhodnutí nezabývá tím, zda je dána příčinná souvislost mezi spáchaným trestným činem a vydáním správního rozhodnutí, je na správním orgánu, aby tuto podmínku obnovy správního řízení sám postavil na jisto. Jak bude poukázáno dále, v nynější věci tomu tak však nebylo.
23. Pro úplnost je třeba dodat, že dle § 52 odst. 2 s.ř.s. je rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, vázán i krajský soud.
24. Důvodem pro nařízení obnovy řízení bylo vydání výše citovaných trestních rozsudků Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci. Nutno zopakovat, že trestním rozsudkem Krajského soudu v Brně bylo z hlediska právní kvalifikace konstatováno, že tehdejší jednatel žalobce Z. V. spáchal zvlášť závažný zločin podvodu, který zčásti dokonál a z části se jej dopustil ve stádiu pokusu, když v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch pro žalobce, jako provozovatele FVE Medlov, podal dne 19. 10. 2010 žádost k Energetickému regulačnímu úřadu o udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích, k níž předložil podklady s nepravdivě deklarovaným obsahem o bezpečnosti a provozuschopnosti FVE Medlov. Týmž rozsudkem byl uznán vinným revizní technik Z. W. za pomoc k zvlášť závažnému spáchání zločinu podvodu za vypracování nepravdivé revizní zprávy k FVE Medlov a tehdejší vedoucí Stavebního úřadu Městského úřadu v Židlochovicích, Ing. K. S., jež byl uznán vinným za spáchání zvlášť závažného zločinu zneužití pravomoci úřední osoby, za vydání kolaudačního souhlasu o povolení užívání stavby FVE Medlov i přesto, že v té době nebyla stavba zcela dokončena a nemohla tak být schopna bezpečného a trvalého užívání. Popsaná protiprávní jednání měla za následek udělení licence Energetickým regulačním úřadem pro FVE Medlov ke dni 13. 12. 2010, v důsledku čehož žalobci vznikl neoprávněný nárok na garantovanou výkupní cenu za vyrobenou elektrickou energii ze zdroje uvedeného do provozu v roce 2010.
25. Pro kontext věci musí krajský soud vysvětlit, že pro zařízení vyrábějící elektřinu s využitím slunečního záření s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010, byla stanovena výkupní cena elektřiny dodané do sítě částkou 12 150 Kč za 1MWh. V následujících letech však stát přehodnotil přístup k podpoře výroby energie z obnovitelných zdrojů a už v roce 2011 došlo k výraznému snížení výkupních cen elektřiny o 55 % na částku 5 500 Kč za 1MWh (cenové rozhodnutí ERÚ č. 2/2010 ze dne 8. 11. 2010).
26. Stejně jako žalovaný, ani krajský soud nemá po prostudování závazných závěrů trestního rozsudku z hlediska skutkového žádné pochybnosti o tom, že popsané trestné činy vedly k dosažení předmětného správního rozhodnutí (udělení licence k výrobě elektrické energie). Tím lze současně odmítnout podstatnou část argumentace žalobce, jelikož skutečnosti vyslovené trestním soudem o souvislosti trestných činů s vydáním příslušné licence nepřísluší krajskému soudu jakkoliv hodnotit či modifikovat. Je třeba vycházet z toho, že veškeré otázky týkající se jak trestní odpovědnosti příslušných osob, ale i skutkového průběhu spáchaných trestných činů již byly projednány a pravomocně vyřešeny před trestními soudy. Následně nařízená obnova řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu už

představuje svým způsobem pouze „technický“ postup, jak tuto skutečnost zohlednit a vypořádat v pravomocně ukončeném správním řízení. Krajskému soudu tudíž z hlediska meritorního přezkumu přísluší zkoumat pouze splnění podmínek uvedených v ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu, přičemž rozporovaná souvislost trestných činů s vydáním příslušné licence žalobci je z obsahu trestního rozhodnutí zcela jednoznačně zřejmá.

27. Ze stejných důvodů nejsou pro nynější věc relevantní důkazní návrhy žalobce, které směřují k prokázání stavu FVE Medlov v době, kdy byla licence původně vydána. Jak již bylo řečeno, skutečnost, že k dosažení správního rozhodnutí došlo prostřednictvím trestných činů, byla pravomocně rozhodnuta trestními soudy a nynější řízení neslouží k jakékoliv revizi vyslovených závěrů. Dle dovětku ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu lze řízení obnovit v tom případě, *pokud nové skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování*. Ačkoliv se jedná o logický předpoklad pro smysluplnost „běžné“ (ať již povolené či nařízené) obnovy řízení, tak ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu je dle soudu třeba chápat jako speciální případ. Pro aplikaci ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu tedy není předběžné posouzení toho, zda zjištěná nová skutečnost (existence trestného činu, jehož prostřednictvím bylo dosaženo správního rozhodnutí) může potenciálně vést k jinému výsledku obnovovaného řízení. Smyslem tohoto ustanovení je dle soudu pouze to, aby v obnoveném řízení byly eliminovány veškeré vlivy zjištěného trestného činu, bez ohledu na to, k jakému výsledku obnovené řízení může vést. Z hlediska meritorní podstaty věci soud uzavírá tak, že argumentaci žalobce nepovažoval v tomto směru za důvodnou.
28. Z uvedených důvodů je proto třeba za nedůvodnou hodnotit i argumentaci žalobce týkající se posouzení jednotlivých výše uvedených podkladů jako nepravdivých, resp. jako takových, které by byly schopny vyvrátit dobrou víru žalobce ve správnost a neměnnost rozhodnutí žalovaného o udělení licence. Pokud žalobce poukazuje na závěry nálezu Ústavního soudu ve věci *FVE Mozolov*, který je důležitý i pro posuzování otázky zpětné účinnosti licence, krajský soud k tomu uvádí následující. V citovaném nálezu se Ústavní soud zabýval zrušením rozhodnutí o udělení licence k výrobě elektřiny a jeho negativními dopady na osobu oprávněnou z tohoto rozhodnutí. Data platnosti zrušené a nové licence může totiž dělit několik let, během kterých dochází k ekonomickým změnám (např. výše státní podpory) a to má na dotyčného podnikatele nemalý dopad. Proto Ústavní soud v nálezu vymezil tři modelové situace, ke kterým může docházet, a nastínil jejich řešení
29. Do první skupiny řadí Ústavní soud případy, kdy lze klást zrušení licence výlučně k tíži veřejné moci – typicky procesní vady či nesprávný výklad práva. V takovém případě nadružením rozhodnutí musí převážet dobrá víra a důvěra ve správnost a zákonnost aktu veřejné správy na straně oprávněné osoby. Soud tedy licenci zpravidla nezruší. Pokud je v takové situaci zrušení rozhodnutí nevyhnutelné, je nutné minimalizovat dopady na oprávněnou osobu. Do druhé kategorie patří nezákonnost rozhodnutí způsobená oběma stranami vertikálního vztahu veřejná moc – jednotlivec. Ústavní soud dává jako příklad rozhodnutí vydané na základě nesprávných či zjevně neúplných skutkových zjištění, na což jednotlivec přes svou vědomost neupozorní. V takovém případě se oprávněná osoba nemůže dovolávat dobré víry ve správnost takového rozhodnutí, což ale nevylučuje důvěru v jeho zákonnost a neměnnost (podle Ústavního soudu zejména s ohledem na plynutí času a rozvoj navazujících právních vztahů). Dopady rušení takového rozhodnutí nemají být minimalizovány (jako v prvním případě), ale jen zmírněny. Konečně do třetí skupiny řadí Ústavní soud věci, v nichž

nezákonnost rozhodnutí způsobí především či výlučně osoba oprávněná ze správního rozhodnutí. Modelovým příkladem je dle Ústavního soudu předložení nepravdivých podkladů. V těchto případech *„nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Pokud správní soud přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, zpravidla nebude důvodu, proč osobu oprávněnou z tohoto rozhodnutí chránit před dopady jejího protiprávního jednání (ledaže by bylo třeba chránit práva třetích, nezúčastněných osob).“*

30. Z uvedeného tedy vyplývá, že pro zařazení žalobce do jedné ze skupin podle nálezu Mozolov je stěžejní, kdo způsobil nezákonnost původního rozhodnutí o udělení licence. Je však třeba zdůraznit, že takové zařazení není způsobilé nijak ovlivnit skutečnost, že žalobce nemůže dosáhnout udělení licence se zpětnou platností k datu 31. 12. 2010 či k datu nabytí právní moci rozhodnutí o obnově řízení. Zrušením původního rozhodnutí o udělení licence v obnoveném řízení tato licence nevratně zanikla. Klíčové je, že Ústavní soud tyto úvahy o jednotlivých kategoriích řadí do fáze rušení původní licence, neboť právě takovou procesní situaci v nálezu *FVE Mozolov* řešil. V bodě 19 zdůrazňuje: *„Vydáním nové licence však nelze ovlivnit podmínky státní podpory, za nichž je tato podnikatelská činnost vykonávána. Nové licenční řízení se touto otázkou zabývat nemůže a ani v navazujícím řízení před správními soudy stěžovatelka nemá jak dosáhnout ochrany svého tvrzeného práva, které má ve své podstatě spočívat v nároku na výkupní ceny elektřiny pro výroby uvedené do provozu do 31. 12. 2010. V řízení před správními soudy lze totiž řešit pouze otázku zákonnosti nového rozhodnutí o udělení licence, které však soudy zjevně nemohou shledat nezákonným proto, že předchozí rozhodnutí o udělení licence bylo nesprávně, nezákonně či neústavně zrušeno.“* Nyní se už nacházíme v další fázi, neboť napadeným rozhodnutím žalobce pouze obdržel novou licenci. K nevratnému zrušení původní licence došlo dříve, jak soud výše vyložil. Krajský soud se přesto rozhodl s nálezem *FVE Mozolov* věcně vypořádat, ostatně učinil tak v napadeném rozhodnutí i žalovaný.
31. Pokud by totiž krajský soud zařadil žalobce do první či druhé skupiny případů – tj. přiznal by mu dobrou víru v původním licenčním řízení, nebo alespoň oprávněnou důvěru v zákonnost a neměnnost zrušeného licenčního rozhodnutí – musel by najít způsob, jak závěry Ústavního soudu ve věci *FVE Mozolov* nějakým způsobem zohlednit.
32. Jak krajský soud zmínil výše, tehdejší jednatel žalobce Z. V. spáchal zvláště závažný zločin podvodu, který zčásti dokončil a z části se jej dopustil ve stádiu pokusu, když v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch pro žalobce, jako provozovatele FVE Medlov, podal dne 19. 10. 2010 žádost k Energetickému regulačnímu úřadu o udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích, k níž předložil podklady s nepravdivě deklarovaným obsahem o bezpečnosti a provozuschopnosti FVE Medlov. Úmyslně žalovaného uvedl v omyl předložením nepravdivé revizní zprávy. Nezákonnost původního rozhodnutí o udělení licence tedy byla způsobena výhradně ze strany osoby oprávněné (žalobce). Za takové situace (ve světle výše citovaných závěrů Ústavního soudu) není dána ani dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Není proto důvodu, aby byl žalobce chráněn před dopady protiprávního jednání, jemu přičitatelného. Z hlediska posouzení dobré víry není ani relevantní, že podklady vypracovaly osoby odlišné od žalobce. Žalobce jako žadatel o licenci nese odpovědnost za pravost listin předkládaných v licenčním řízení, které měly osvědčit splnění podmínek pro udělení licence. Jednatel žalobce jako ze zákona osoba jednající za společnost byl pravomocně odsouzen za spáchání zločinu podvodu

při jednání s Energetickým regulačním úřadem v rámci licenčního řízení a předložení nepravdivých podkladů za účelem nepoctivého získání licence, čímž je zásadně zpochybněna z jeho strany jakákoli dobrá víra a důvěra ve správnost a neměnnost rozhodnutí o udělení licence

33. Pokud žalobce dovozuje dobrou víru z toho, že předkládaná zpráva o výchozí revizi výroby FVE Medlov, údajně provedené ve dnech 26. 10. až 2. 11. 2010, od samého počátku nebyla míněna jako výchozí revizní zpráva a tudíž nemohla nikoho uvést v omyl, tento argument považuje krajský soud (ve shodě s žalovaným) za účelový. Podle § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném do 17. 8. 2011 (dále jen „energetický zákon“), platí, že „[f]yzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. (...) Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám.“ Podle § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění účinném do 26. 12. 2011 (dále jen „vyhláška č. 426/2005“), se pak technické předpoklady prokazují „u nových energetických zařízení územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem.“ Z uvedeného vyplývá, že revizní zpráva je v licenčním řízení jednou z povinných náležitostí, které musí žadatel o licenci (stěžovatelka) pro její získání předložit. Je tedy zjevné, že aby revizní zpráva byla způsobilá být touto povinnou náležitostí, musí se vztahovat k celé solární elektrárně a musí se jednat o zprávu pravdivou. Ani jeden z těchto atributů posuzovaná revizní zpráva žalobce nesplňovala.
34. Žalobcova argumentace se spíše snaží navodit dojem, že k uvedení nepravdivých údajů nedošlo, neboť se nejednalo o výchozí revizní zprávu. V tomto směru si nicméně žalobce vícekrát protiřečí. Pokud by totiž (jednatel) žalobce byl od samého počátku přesvědčen, že se jedná o neúplnou revizní zprávu, nemohla být posuzována jako výchozí revizní zpráva celé výroby FVE Medlov a už vůbec nemohla kohokoli uvést v omyl, pak je zcela nelogickým krokem jí vůbec předkládat v řízení o udělení licence jako jeden nezbytných podkladů, kterými žadatel podle § 5 odst. 3 energetického zákona prokazuje technické předpoklady k zajištění licencované činnosti. K žádosti o udělení licence se v každém případě dokládá zpráva o výchozí revizi, nikoli dílčí (jak dovozuje žalobce), protože ta nemůže osvědčit splnění technických předpokladů pro výrobu o celkovém požadovaném instalovaném výkonu.
35. Vedle toho nicméně žalobce argumentuje dobrou vírou v postup revizního technika, a to s oporou v závěrech vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 313/2015-492 ve věci *FVE Tuchlovice*. Jeho závěry jsou nicméně neaplikovatelné na nynější případ žalobce, a to s ohledem na specifické okolnosti daného případu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dovodil, že „*vada revizní zprávy byla v rozhodující míře způsobena nesprávným postupem revizního technika, který nemá původ v nedbalosti či dokonce v úmyslu obejít pravidla, ale v jeho objektivně (z dnešního pohledu zpětně viděno) chybném odborném názoru (v té době však nikoli ojediněle), že fotovoltaických panelů se revize netýká. Nesprávnost této teze vyplývala teprve z obsáhlého dokazování třemi znaleckými posudky před Nejvyšším*

správním soudem, spojeného s množstvím právních úvah o závaznosti a dostupnosti pravidel obsažených v technických normách v oboru elektrorevizí a provedeného až několik let poté, co se v hektické atmosféře konce roku 2010 otázka licencí řešila a podklady pro ně příslušnými revizními technikami zpracovávaly.“ (cit. dle bodu 48 rozsudku). V nynějším případě žalobce ovšem nelze pominout závěry trestních rozsudků, z nichž vyplývá, že revizní technik se dopustil trestného jednání (nikoliv nesprávného postupu majícího původ v nedbalosti či nesprávném postupu) tím, že vědomě vypracoval zprávu o výchozí revizi elektrického výrobního zařízení, která se týkala FVE Medlov a obsahovala nepravdivé údaje, čímž se dopustil pomoci ke zvláště závažnému zločinu podvodu. Žalobce (i za pomoci revizního technika) se tak snažil navodit dojem, že se jedná o zprávu o výchozí revizi výrobní FVE Medlov ohledně revize nízkonapěťové elektrické instalace elektrárny, datovanou dnem 2. 11. 2010, přestože v ní revizní technik úmyslně nepravdivě uvedl, že elektrárna je plně dokončena a schopna provozu. Kupříkladu zpráva popisuje „umístění „celkem 15 825 kusů fotovoltaických panelů o celkovém výkonu 3,64 MWp“ a jejich vzájemné vodivé propojení a bezpečnou provozuschopnost, a to přesto, že minimálně 8 599 kusů fotovoltaických panelů bylo instalováno a zapojeno až v období po ukončení prohlídky. Znovu je tak třeba poukázat na nelogičnost postupu, aby žadatel o licenci (v dobré víře) podával žádost o její udělení v situaci, kdy by nebyla dokončena instalace panelů na požadovaný výkon 3,6395 MW, ledaže by chtěl správní orgán uvést v omyl.

36. Ze stejných důvodů lze odmítnout i tvrzení žalobce, že jeho dobrá víra ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci nebyla vyvrácena ani k dalším podkladům. Konkrétně tedy ke kolaudačnímu souhlasu o povolení užívání stavby FVE Medlov, který byl vydán tehdejšími vedoucími stavebního úřadu Městského úřadu v Židlochovicích, Ing. K. S., i přesto, že v té době nebyla stavba zcela dokončena a nemohla tak být schopna bezpečného a trvalého užívání, za což byl uznán vinným za spáchání zvláště závažného zločinu zneužití pravomoci úřední osoby.
37. Pokud jde o argumentaci ve vztahu k předávacímu protokolu, s tototžnou námitkou se důkladně vypořádala Rada ERÚ v napadeném rozhodnutí (str. 11 a 12), krajský soud se s jejími závěry ztotožňuje a pro stručnost na ně i odkazuje. Jak navíc zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2024, č. j. 5 As 83/2023-86, „dobrá víra ve smyslu nálezu ve věci FVE Mozolov znamená dobrou víru ve správnost a zákonnost správního rozhodnutí, nevztahuje se ovšem k jednotlivým dokumentům předkládaným účastníky řízení (zde žalobcem) v rámci správního řízení.“
38. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že žalobcův případ je modelovým příkladem případů patřících do třetí skupiny, jak ji vymezil Ústavní soud v nálezu ve věci FVE Mozolov.
39. V této souvislosti je třeba odmítnout argumentaci žalobce s oporou v judikatuře ve věci *Fine Decorating*. Pod tímto označením se ve skutečnosti skrývá několik zrušených rozsudků Krajského soudu v Brně (ze dne 29. 1. 2015, čj. 62 A 84/2013–112, ze dne 9. 6. 2016, čj. 62 A 84/2013–282, ze dne 4. 4. 2019, čj. 62 A 84/2013–418, a ze dne 13. 1. 2022, čj. 62 A 84/2013–531), rušící rozsudky Nejvyššího správního soudu [ze dne 15. 12. 2015, čj. 9 As 30/2015–70, ze dne 8. 6. 2017, čj. 9 As 155/2016–224, ze dne 30. 9. 2021, čj. 8 As 127/2019–288 (výše již citovaný) a ze dne 17. 10. 2022, čj. 8 As 19/2022–39] a jeden nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 12. 2018, sp. zn. I. ÚS 2086/17, který zrušil rozsudky Krajského soudu v Brně čj. 62 A 84/2013 - 282 a Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 155/2016-224. Celá spleť kauza se

týká společnosti Fine Decorating, která získala licenci k výrobě elektřiny na konci roku 2010, stejně jako žalobce, ale následně ji zrušil Krajský soud v Brně. Stěžejním závěrem celé věci, který vykrystalizoval po složitém procesním vývoji a který pro sebe žalobce dovozuje, je povinnost (v tomto případě uložená krajskému soudu) při rušení licence zkoumat, k jakému datu by provozovatel solární elektrárny mohl legitimně získat licenci k výrobě elektřiny. Žalobce však zcela ignoruje fakt, že závěry judikatury ve věci *Fine Decorating* se týkají případů spadajících do druhé skupiny dle nálezu *FVE Mozolov*. Nejvyšší správní soud v nejrozsáhlejším rozsudku celé kauzy čj. 8 As 127/2019-288 v bodě 99 uvádí, že „*jak již bylo řečeno, věc spadá do druhé skupiny dle zmiňovaného nálezu FVE Mozolov. Ústavní soud uvedl, že u věcí spadajících do této skupiny je nutné zmírnit negativní dopady na oprávněnou osobu.*“ Závěry kauzy *Fine Decorating* proto nelze na žalobcův případ bezhlavě aplikovat, neboť nynější věc spadá do třetí skupiny nálezu *FVE Mozolov*, u kterých podle Ústavního soudu není zpravidla nutné oprávněné osoby chránit před negativními dopady. Pokud Ústavní soud u této třetí skupiny použil slovní spojení *zpravidla*, chtěl tím podle krajského soudu ponechat pootevřené dveře ve zcela výjimečných případech, které i přes zařazení do třetí kategorie zasluhují ochranu oprávněných osob. Žádné takové výjimečné okolnosti u žalobce dány nejsou.

V. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu